

noget om Kronborg, og siden den Tid har en Deputation fra Helsingør været hos Forsvarsministeren og bedt om, at Helsingør endelig maa beholde den Garnison, der ligger paa Kronborg — ganske i Strid med de Ønsker, som jeg tror, et Flertal af det danske Folk nærer, nemlig at Kronborg maa blive befriet for Soldater og blive bragt i en Stand, som er Landet værdig. Jeg nævnte sidst, at den højtærede Forsvarsminister i et Interview, „Politiken“ havde haft med ham, havde udtalt, at han havde givet Helsingør et Løfte om ikke at tage Garnisonen bort. Under sin Tale her forleden ændrede den højtærede Minister det til, at der var afsluttet en Kontrakt mellem Forsvarsministeren og Helsingør Kommune om, at Garnisonen skulde blive liggende deroppe i det mindste til 1. Januar 1922. Det, jeg nu vil anmode den højtærede Forsvarsminister om, er, at han vil gøre os bekendt med Ordlyden af denne Kontrakt; jeg vil bede ham forelægge den her i Tinget. Da jeg mener, at dette Spørgsmaal ikke er et kommunalt-helsingørsk Spørgsmaal, men et Spørgsmaal af virkelig Interesse for Staten, mener jeg, det er berettiget at bede om at faa Kontrakten at se her.

Aksel Jensen: Jeg vil begynde med at rette en Henstilling til den højtærede Trafikminister. Der er gentagne Gange her talt om den truende Arbejdsløshed i den kommende Vinter og peget paa Nødvendigheden af med Henblik derpaa at sætte forskellige Arbejder i Gang, og et af de Arbejder, man har tænkt paa i denne Forbindelse, er Anlægget af Viadukter under Jernbaner. Ogsaa jeg er overbevist om, at det vilde være en god Foranstaltning, idet man derved kunde afhjælpe Arbejdsløsheden, og samtidig vilde der blive frigjort en Del Arbejdskraft til kommende Tider, hvor Produktionsforholdene var bedre. Efter de Oplysninger, vi har faaet i disse Dage, er det jo tillige en meget dyr Foranstaltning at faa lukket Ledene op og i, det er ikke noget produktivt Arbejde, der dér udføres, saa det kunde nok være ønskeligt at spare paa det. I Sammenhæng med de Bemærkninger, der er gjorte om Viaduktanlæg, vil jeg henlede Opmærksomheden paa de ikke faa livsfarlige Viadukter, vi har faaet anlagt. Ikke blot er mange Viadukter for lave og smalle, saa de lægger Hindringer i Vejen for de Lodsejere, der har Jord paa begge Sider af Jernbanen, det er een Side af Sagen, men mange af dem er det ganske livsfar-

ligt at færdes igennem, idet man fra den ene Side ikke kan se dem, der nærmer sig fra den anden, og hvis der ikke foretages Forbedringer i saa Henseende, kan der let ske Ulykker. Medens de fleste, der fra denne Plads har talt om vor Jernbaneadministration, har anket over den Ødselhed, der finder Sted, vil jeg altsaa anke over den Sparsommelighed, der har været til Stede ved Anlæg af Viadukter. Man søger her at komme over, hvor Gærdet er lavest, det Punkt paa Jernbanen, hvor det er lettest at komme over eller under, men derved opnaar man hyppigt at faa saa mange bratte Sving, at det er livsfarligt at køre dér. Jeg vil derfor henstille, at man ikke lader jernbanetekniske Synspunkter være det ene afgørende, men ogsaa tager fornødent Hensyn dels til Lodsejerne, dels og først og fremmest til den almindelige Færdsel, saa at man ved Anlægget af disse Viadukter søger at følge Vejens Flugt, søger at komme paa skraa af Jernbanen, saa at vi slipper for de vinkelrette Overkørsler. Det er jo Anlæg, der skal bestaa gennem Tiderne, og det er derfor nødvendigt, at de bliver bygget saaledes, at de vedblivende kan være tidssvarende. Det er en unaturlig Ordning, vi har nu, hvorefter Amtsvevvesenet skal føre Tilsyn med Bivejene omkring i Amterne, medens man fra Jernbanebestyrelsens Side er i Stand til at anlægge Viadukter uden at spørge Vevvesenet om Raad. Jeg haaber derfor, at dette Spørgsmaal maa blive taget op til velvillig Overvejelse.

Jeg skal ikke fordybe mig videre i Jernbaneadministrationens mange Mærkværdigheder, men blot udtale min Tilslutning til dem, der har ønsket en virkelig Undersøgelse af de herhen hørende Forhold. Det gælder om at komme bort fra det Kineseri og Pedanteri, der hersker indenfor Jernbaneadministrationen. Jeg vil ønske den højtærede Trafikminister Held og Lykke med et Forsøg paa at bryde den kinesiske Mur, der omslutter denne Administration, og udtale Haabet om, at vi atter maa komme ind i taalelige Tilstande, hvor vi paa en rimelig Tid og for en rimelig Betaling kan komme fra den ene Ende af Landet til den anden.

Jeg vil derefter udtale min Tilslutning til de Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Henningsen fremsatte med Hensyn til Privatskolerne. Der er fra Dansk Friskoleforening indsendt et Andragende om, at det Tilskud, som ydes i Henhold til Lov af 22. December 1919,